

УДК 342.536(477)

Зозуля О.І.

Харківський національний університет внутрішніх справ

СУТНІСТЬ ОРГАНІЗАЦІЙНОЇ ФУНКЦІЇ ПАРЛАМЕНТСЬКИХ КОМІТЕТІВ ТА ЇЇ РОЛЬ У РЕАЛІЗАЦІЇ НОМІНАЦІЙНОЇ ФУНКЦІЇ ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Виконано аналіз конституційно-правових засад організаційної функції парламентських комітетів. Її сутність полягає у створенні належних умов для ефективної діяльності комітетів Верховної Ради України, здійснення їх законопроектної та контрольної функцій, а також реалізації установчо-номінаційної та представницької функцій парламенту. Визначено особливості організаційної діяльності парламентських комітетів, до яких відноситься її різноплановий і забезпечувально-допоміжний характер; єдність та взаємопов'язаність з законопроектною та контрольною функціями; умовне віднесення до змісту організаційної функції номінаційного напрямку діяльності. Обґрунтовано пріоритетні напрямки удосконалення правового регулювання організаційної діяльності парламентських комітетів. Доведено доцільність конституційного закріплення повноважень парламентських комітетів номінаційно-установчого характеру та їх виокремлення у самостійний напрямок діяльності.

Ключові слова: організаційна функція, сутність, значення, обговорення, розгляд, комітети, Верховна Рада України.

Постановка проблеми. Забезпечення діяльності Верховної Ради України здійснюється її комітетами насамперед через виконання їх законопроектної та контрольної функцій. Водночас ефективно здійснення даних функцій щільно пов'язане з не менш важливою організаційною функцією комітетів Верховної Ради України, яка охоплює одразу декілька організаційно-підготовчих напрямків їх діяльності, у тому числі попереднє обговорення кандидатур у рамках номінаційної функції парламенту. Разом із тим, конституційно-правове і процесуальне регулювання такої діяльності парламентських комітетів наразі не позбавлене деякої неузгодженості та фрагментарності. А отже, у контексті вдосконалення статусу комітетів Верховної Ради України вбачаються актуальними питання сутності їх організаційної функції та її спрямованості на забезпечення реалізації номінаційної функції Верховної Ради України.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Зазначимо, що проблематика функцій та повноважень комітетів Верховної Ради України вже розглядалася такими вченими, як О.М. Анохін, Ю.В. Баскакова, Ю.Д. Древаль, М.В. Развадовська, А.В. Шипіка та інші. У той же час їх дослідження більшою мірою стосуються законопроектної та контрольної діяльності парламентських

комітетів, лише побічно розкриваючи особливості їх окремих організаційних повноважень, комплексно не характеризуючи цілісність організаційної функції та повноважень, їх вплив на реалізацію номінаційної функції Верховної Ради України.

Постановка завдання. Метою нашої роботи є аналіз конституційно-правових засад організаційної функції парламентських комітетів, визначення її сутності та значення, характеристика ролі організаційної діяльності комітетів Верховної Ради України у реалізації її номінаційної функції, а також обґрунтування пріоритетних напрямків удосконалення конституційно-правового регулювання організаційної діяльності парламентських комітетів.

Виклад основного матеріалу дослідження. Передусім зазначимо, що багатокomпонентність та різноплановість організаційної функції комітетів Верховної Ради України, визначеної ст. 13 Закону України від 04.04.1995 р. № 116/95-ВР [1], ускладнює однозначне визначення її сутності та змісту. Тому слід звернутись до загального розуміння організаційної функції як одного з напрямків діяльності, що властива не тільки парламентським комітетам, а й іншим органам, установам і організаціям. Зокрема у менеджменті організаційна функція визначається як вид діяльності,

спрямований на формування структури організації, встановлення у ній системи зв'язків і відносин, забезпечення всім необхідним для досягнення поставлених цілей [2]. У науці державного управління організаційна функція розглядається як процес створення управлінської структури, що дає можливість працівникам ефективно взаємодіяти для досягнення мети організації [3].

Екстраполюючи вищевикладене, з урахуванням забезпечувально-допоміжного призначення комітетів Верховної Ради України, їх організаційна функція може бути визначена насамперед як вид діяльності забезпечувально-допоміжного характеру, направлений на створення належних умов для ефективного функціонування парламентських комітетів, виконання їх законопроектної та контрольної функцій, а також реалізації установчо-номінаційної та представницької функцій Верховної Ради України.

Сутність організаційної функції парламентських комітетів виражається у конкретних напрямках і видах їх діяльності. За своєю будовою організаційна функція парламентських комітетів є складною (інтегративною), що може бути поділена на менші за обсягом функції, зокрема функцію планування, функцію розгляду звернень і т.ін. При цьому, такі прояви (форми) організаційної функції парламентських комітетів як планування роботи, збір і аналіз інформації, формування порядку денного, підготовка звітів і т.ін. є більш-менш однорідною внутрішньоструктурною діяльністю, що забезпечує здійснення основних повноважень комітетів Верховної Ради України та здебільшого опосередковано позначається на реалізації функцій парламенту. У той же час попереднє обговорення і підготовку висновків по кандидатурах, що обираються, призначаються, затверджуються парламентом (п. 3 ч. 1 ст. 13 Закону України від 04.04.1995 р. № 116/95-ВР [1]), можна відносити до змісту організаційної функції з певною часткою умовності, оскільки здійснення такої діяльності прямо пов'язане з забезпеченням реалізації відповідних кадрових (номінаційних) повноважень Верховної Ради України. Окрім того, участь комітетів у міжпарламентській діяльності та взаємодії з міжнародними організаціями (п. 8 ч. 1 ст. 13 даного Закону України) є складовою реалізації на міжнародному рівні представницької функції Верховної Ради України.

Тут маємо підкреслити, що попри свою різноплановість організаційна функція комітетів все ж таки не позбавлена системності, що виражається у спільній кінцевій меті реалізації усіх повнова-

жень, законодавчо віднесених до змісту організаційної функції, а також у взаємопов'язаності та узгодженості організаційних повноважень між собою та з іншими напрямками діяльності комітетів. Так, наприклад, збір і аналіз інформації, організація слухань, участь у формуванні порядку денного засідань парламенту здійснюється його комітетами у рамках підготовки та розгляду законопроектів. У той же час слід звернути увагу на недостатню упорядкованість закріпленого Законом України від 04.04.1995 р. № 116/95-ВР [1] змісту функцій парламентських комітетів, внаслідок чого їх організаційні по суті повноваження одночасно відносяться не тільки до організаційної, а і до інших функцій комітетів (наприклад, аналіз застосування законів, організація слухань, узагальнення пропозицій, розгляд звернень тощо). Вказане відображає не стільки безсистемність повноважень парламентських комітетів, як недосконалість їх законодавчого регулювання.

Поряд із різноплановістю до особливостей організаційної функції парламентських комітетів також відноситься і її забезпечувальний характер, що проявляється у попередньо-допоміжній сутності організаційної діяльності комітетів щодо інших їх функцій та функцій самої Верховної Ради України. Одночасно, як слушно наголошує А.В. Шипіка [4, с. 24], комітети володіють високим рівнем автономії при вирішенні питань власної діяльності.

Значення організаційної функції парламентських комітетів визначається, насамперед, ступенем і характером впливу організаційних повноважень на досягнення мети комітетів Верховної Ради України щодо забезпечення реалізації функцій та повноважень останньої. Відповідно організаційна функція комітетів прямо забезпечує реалізацію установчо-номінаційної та представницької функцій Верховної Ради України та опосередковано впливає на належне виконання інших її функцій.

На відміну від законопроектної та контрольної функцій комітетів Верховної Ради України її організаційна функція безпосередньо не згадується у Конституції України від 28.06.1996 р. № 254к/96-ВР [5]. Головною мірою це пояснюється здебільшого забезпечувально-допоміжним значенням організаційної функції щодо інших основних напрямків роботи парламентських комітетів, що не виявляє нагальної потреби в окремому конституційному закріпленні їх організаційної функції. Водночас, наприклад, повноваження комітетів із попереднього обговорення і

підготовки висновків по кандидатурах, що обираються, призначаються та затверджуються парламентом, охоплюються змістом «підготовки та попереднього розгляду питань» як одного з завдань парламентських комітетів, передбаченого ч. 1 ст. 89 Конституції України [5].

З приводу нормативно-правового регулювання організаційної функції та повноважень комітетів Верховної Ради України також слід зауважити, що зміст і порядок реалізації не усіх складових організаційної функції (ст. 13 Закону України від 04.04.1995 р. № 116/95-ВР [1]) дістали належного розгорнутого визначення у положеннях даного Закону України чи Регламенту Верховної Ради України від 10.02.2010 р. № 1861-VI [6]. Зокрема, наприклад, йдеться про підготовку звітів комітетів про підсумки діяльності і надання ними роз'яснень. Так само переважно лише декларуються відповідні права і обов'язки парламентських комітетів при здійсненні організаційної функції без необхідної деталізації гарантії та шляхів їх реалізації.

У той же час підготовка комітетами висновків з питань призначення референдуму про зміну території України, а також виборів глави держави і до органів місцевого самоврядування згідно з Гл. 2 Розділу III Закону України від 04.04.1995 р. № 116/95-ВР відноситься до прав і обов'язків комітетів «при здійсненні організаційної функції», хоча така діяльність не передбачається змістом самої організаційної функції комітетів. На нашу думку, указані повноваження комітетів безпосередньо забезпечують реалізацію представницької та установчої функцій Верховної Ради України й за аналогією з попереднім обговоренням кандидатур, що призначаються парламентом, лише з певною умовністю може розглядатись у контексті організаційної функції комітетів. Так чи інакше, вищевикладене дозволяє констатувати недостатню відповідність законодавчо визначених прав і обов'язків парламентських комітетів при здійсненні їх організаційної функції (ст. ст. 17–23 Закону України від 04.04.1995 р. № 116/95-ВР [1]) змісту такої функції (ст. 13 даного Закону України).

Самостійним напрямком діяльності парламентських комітетів, спрямованим на забезпечення реалізації номінаційної функції Верховної Ради України, є передбачене п. 3 ч. 1 ст. 13 Закону України від 04.04.1995 р. № 116/95-ВР [1] попереднє обговорення комітетами і підготовка висновків щодо кандидатур посадових осіб, яких обирає, призначає, затверджує Верховна Рада України або надає згоду на їхнє призначення. При цьому,

як на нас, у формулюванні даного напрямку діяльності комітетів більш правильно й послідовно буде говорити не про «попереднє обговорення», а про «попередній розгляд» і підготовку висновків з відповідних кадрових питань, що термінологічно відповідає як меті діяльності парламентських комітетів (ч. 1 ст. 89 Конституції України [5]), так і їх конкретним повноваженням у даній сфері, визначеним ст. 18 Закону України від 04.04.1995 р. № 116/95-ВР [1] і Гл.3 3 Регламенту Верховної Ради України від 10.02.2010 р. № 1861-VI [6]. До того ж насправді парламентські комітети здійснюють попередній розгляд і підготовку висновків не тільки щодо призначення певних осіб, але у багатьох випадках й з приводу їх звільнення з посад, що також має бути відображено у законодавчій дефініції даної складової організаційної функції парламентських комітетів.

Попередній розгляд парламентськими комітетами і підготовка ними висновків щодо призначення/звільнення певних осіб регулюється одразу декількома законодавчими актами (профільним Законом України від 04.04.1995 р., Регламентом Верховної Ради України від 10.02.2010 р., ст.6 Закону України від 23.12.1997 р. № 776/97-ВР [7] і т.д.). Водночас як недолік слід зауважити переважну відсутність розгорнутого регулювання порядку і строків попереднього розгляду питань призначення/звільнення відповідних осіб, наприклад, що стосується проведення засідань комітетів і їх слухань; запрошення на них кандидатів на призначення/звільнення, експертів, представників громадськості й інших осіб; одержання висновків і пропозицій інших комітетів, депутатських фракцій (груп) і зацікавлених організацій тощо. До речі, профільний Закон України від 04.04.1995 р. № 116/95-ВР [1], комплексно перелічуючи всі випадки участі комітетів у призначенні та звільненні посадових осіб (ст. 18), чомусь не згадує про попередній розгляд комітетом і підготовку висновку щодо звільнення Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини, хоча це передбачено ч. 6 ст. 208 Регламенту Верховної Ради України від 10.02.2010 р. № 1861-VI [6]. Не відповідає суті здійснюваних комітетами повноважень й назва ст. 18 Закону України від 04.04.1995 р. № 116/95-ВР [1], в якій не згадується участь комітетів в «обранні» парламентом посадових осіб, яка передбачена ч. 5 ст. 18 даного Закону України щодо обрання членів Вищої ради правосуддя.

Сутність і значення попереднього обговорення та підготовки висновків парламентських комітетів щодо призначення/звільнення певних осіб насам-

перед проявляється у зборі та всебічному дослідженні необхідної інформації для оцінки відповідності таких осіб встановленим кваліфікаційним вимогам і визначення законності та доцільності їх призначення (звільнення), а також у напрацюванні аргументованого, консенсусного попереднього проекту рішення Верховної Ради України з даного приводу. Подібні кадрові повноваження парламентських комітетів щільно взаємопов'язані з їх законопроектною та контрольною функціями, зумовлюючи прийняття Верховною Радою України відповідних правових актів номінаційного характеру, а також виступаючи елементом контролю відповідності вже призначених (обраних) посадових осіб займаним посадам.

На сьогодні ст. 18 Закону України від 04.04.1995 р. № 116/95-ВР [1] передбачає у рамках підготовки і попереднього розгляду подібних кадрових питань тільки право комітетів «на отримання відповідної інформації», що залишає відкритим питання характеру і обсягу такої інформації, способів і строків її отримання. При цьому, навряд чи можна вважати прийнятним самостійне довільне визначення комітетами переліку необхідних їм документів, як це передбачалось першою редакцією Закону України від 04.04.1995 р. № 116/95-ВР. Чітке визначення даних питань особливо актуалізується з огляду на встановлений ч. 3 ст. 205 Регламенту Верховної Ради України від 10.02.2010 р. № 1861-VI [6] лише чотириденний строк для прийняття комітетом рішення з приводу кандидатури Прем'єр-міністра України. Досить цікавими є положення законопроекту від 20.11.1998 р. реєстр. № 2254 [8], що передбачають право парламентських комітетів доручати відповідним органам проводити щодо окремих кандидатур дослідження їх попередньої діяльності. Згідно з цим може бути конструктивним утворення у рамках комітетів цільових підкомітетів або робочих груп, діяльність яких зосереджуватиметься саме на ґрунтовному дослідженні відповідності кандидатів встановленим вимогам. Вважаємо, що подібно до ч. 4 ст. 32 законопроекту від 20.11.1998 р. реєстр. № 2254 [8] безпідставне неподання запитуваної комітетом інформації про кандидата повинно призводити до зупинення або відмови у подальшому розгляді такої кандидатури комітетом і Верховною Радою України.

Так чи інакше, наголосимо, що діяльність парламентських комітетів з кадрових питань у цілому має ґрунтуватись на загальних принципах здійснення номінаційної функції Верховної Ради України, основними з яких, згідно з Я.М. Наза-

ренко [9], є законність, невтручання у компетенцію інших державних органів, професійний підбір кандидатів на посади, збалансованість і наукова обґрунтованість державної кадрової політики.

Маємо підкреслити, що рішення парламентських комітетів з приводу призначення/звільнення певних посадових осіб загалом є попередніми і не обмежують Верховну Раду України у прийнятті іншого рішення з цього питання. Разом із тим, як особливість повноважень парламентських комітетів маємо зазначити, що прийняття ними рішень про невідповідність кандидатів на посаду судді Конституційного Суду України та подання про звільнення члена Вищої ради правосуддя встановленим вимогам зумовлюють відповідно припинення участі у конкурсі та повернення подання про звільнення (ч. 14 ст. 208-1, ч. 6 ст. 208-4 Регламенту Верховної Ради України від 10.02.2010 р. № 1861-VI [6]). Отже, у таких ситуаціях рішення комітету не попередні, а остаточні й не потребують підтвердження з боку парламенту. З одного боку, це спрощує й пришвидшує роботу Верховної Ради України, позбавляючи її необхідності відволікатись на затвердження нескладних рішень у зв'язку з недотриманням чітких формальних вимог. З іншого ж боку, надання комітетам можливості (навіть у конкретних обмежених випадках) приймати подібні остаточні рішення може вже не зовсім узгоджуватись з підготовчо-допоміжною природою парламентських комітетів, а за відсутності механізму оскарження таких їхніх рішень також може обмежувати права відповідних осіб на розгляд саме парламентом питання їхнього призначення та звільнення з посади.

Крім цього, як на нас, суміжним із попереднім обговоренням і підготовкою висновків з приводу призначення/звільнення певних осіб є розгляд і надання комітетами висновків щодо надання парламентом згоди на притягнення народного депутата України до кримінальної відповідальності, затримання чи арешт, а також з приводу дострокового припинення його повноважень (ст. ст. 220, 222, 223 Регламенту Верховної Ради України від 10.02.2010 р. № 1861-VI [6], не згадуючись у Законі України від 04.04.1995 р. № 116/95-ВР [1]). Така діяльність має внутрішньо парламентський організаційний характер, що водночас змістовно подібна до інших номінаційних повноважень комітетів Верховної Ради України, зводячись насамперед до встановлення достатності, законності та обґрунтованості підстав для прийняття парламентом певного рішення. При цьому, вважаємо надто тривалим двадцятиденний строк підго-

товки комітетом висновку з приводу притягнення до кримінальної відповідальності, затримання чи арешт народного депутата України. Послугуючись з іншими можливостями затягування процесу підготовки даного висновку (відсутність запрошеної особи «з поважних причин», ненадходження витребуваних комітетом матеріалів, невизначеність наслідків недотримання двадцятиденного строку тощо) і відсутністю дієвих превентивних заходів, на практиці це нерідко дозволяє народним депутатам України уникнути відповідальності, затримання чи арешту ще до позбавлення їх депутатської недоторканності.

У рамках забезпечення реалізації установчої та представницької функцій Верховної Ради України на її комітети згідно зі ст. 19 Закону України від 04.04.1995 р. № 116/95-ВР [1] покладається підготовка висновків та інших матеріалів з питань призначення референдуму про зміну території України, а також виборів глави держави і до органів місцевого самоврядування. Насамперед, зауважимо недосконалість формулювання даної норми, оскільки комітети беруть участь не тільки у призначенні парламентом всеукраїнського референдуму про зміну території України, але й у призначенні Президентом України всеукраїнського референдуму про внесення змін до Конституції України шляхом попереднього розгляду та підготовки висновків до відповідних законопроектів. Загалом же така діяльність парламентських комітетів, здійснюючись ними у рамках особливого законодавчого процесу, більшою мірою належить не до організаційної, а до законопроектної функції комітетів. Сьогодні участь комітетів у призначенні референдумів і виборів дещо неоднозначно закріплена лише у ст. 19 Закону України від 04.04.1995 р. № 116/95-ВР [1], водночас не згадується у ст. 13 даного Закону України, яка саме визначає зміст організаційної функції.

Як недолік слід вказати й відсутність належного законодавчого регулювання участі парламентських комітетів у призначенні референдумів і виборів, зокрема Регламент Верховної Ради Укра-

їни від 10.02.2010 р. № 1861-VI [6] взагалі залишає не врегульованими питання призначення парламентом виборів, у тому числі участь у цьому його комітетів. Частково це пояснюється призначенням виборів шляхом прийняття відповідної постанови Верховної Ради України, що здійснюється у рамках звичайного парламентського нормотворчого процесу і не виявляє істотної специфіки повноважень комітетів Верховної Ради України. При тому, що ч. 2 ст. 145 Регламенту Верховної Ради України від 10.02.2010 р. № 1861-VI [6] передбачені повноваження комітетів з підготовки висновків до законопроектів у рамках призначення главою держави референдуму про внесення змін до Конституції України, окремо не закріплюються конкретні особливості підготовки комітетами висновків щодо призначення референдуму про зміну території України.

Висновки. Сутність організаційної функції парламентських комітетів полягає у створенні належних умов для ефективної діяльності комітетів Верховної Ради України, здійснення їх законопроектної та контрольної функцій, а також реалізації установчо-номінаційної та представницької функцій парламенту. До особливостей організаційної діяльності парламентських комітетів відноситься її різноплановий і забезпечувально-допоміжний характер щодо інших функцій комітетів і функцій самої Верховної Ради України; єдність та взаємопов'язаність із законопроектною та контрольною функціями парламентських комітетів; дещо умовне віднесення до змісту організаційної функції номінаційного напрямку діяльності і т.ін. У рамках організаційної діяльності парламентські комітети здійснюють підготовку та попередній розгляд питань призначення/звільнення певних посадових осіб й інших питань номінаційного і установчого характеру, залишаючи прийняття остаточних рішень за Верховною Радою України. Наразі актуалізується конституційне закріплення повноважень парламентських комітетів номінаційно-установчого характеру та їх виокремлення у самостійний напрямок діяльності.

Список літератури:

1. Про комітети Верховної Ради України: Закон України: від 04.04.1995 р., № 116/95-ВР. Відомості Верховної Ради України. 1995. № 19. Ст. 134.
2. Основи менеджменту: підруч. / А.А. Мазаракі та ін.; за ред. акад. НАПН України А.А. Мазаракі. Харків: Фоліо, 2014. 845 с.
3. Малиновський В.Я. Державне управління: навчальний посібник. Вид. 2-ге, доп. та перероб. Київ: Атіка, 2003. 576 с.
4. Шипіка А.В. Організаційно-правові аспекти діяльності комітетів Верховної Ради України. Європейські перспективи. 2016. Вип. 2. С. 21–28.

5. Конституція України: від 28.06.1996 р., № 254к/96-ВР. Відомості Верховної Ради України. 1996. № 30. Ст. 141.
6. Про Регламент Верховної Ради України: Закон України від 10.02.2010 р., № 1861-VI. Офіційний вісник України. 2010. № 12. Ст. 565.
7. Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини: Закон України від 23.12.1997 р., № 776/97-ВР. Офіційний вісник України. 1998. № 1. Ст. 5.
8. Про комітети та комісії Верховної Ради України: Проект Закону України від 20.11.1998 р., реєстр. № 2254. Верховна Рада України. URL: <http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc34?id=&pf3511=4982&pf35401=5040>
9. Назаренко Я.М. Номінаційна (установча) функція Верховної Ради України: проблеми теорії та практики: автореф. дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.02. Харк. нац. ун-т внутр. справ. Харків, 2011. 18 с.

СУЩНОСТЬ ОРГАНИЗАЦИОННОЙ ФУНКЦИИ ПАРЛАМЕНТСКИХ КОМИТЕТОВ И ЕЕ РОЛЬ В РЕАЛИЗАЦИИ НОМИНАЦИОННОЙ ФУНКЦИИ ВЕРХОВНОЙ РАДЫ УКРАИНЫ

Выполнен анализ конституционно-правовых основ организационной функции парламентских комитетов. Ее сущность заключается в создании условий для эффективной деятельности комитетов Верховной Рады Украины, осуществления их законопроектной и контрольной функций, а также реализации учредительно-номинационной и представительной функций парламента. Определены особенности организационной деятельности комитетов, к которым относятся ее разноплановый и обеспечивающий вспомогательный характер; единство и взаимосвязь с законодательной и контрольной функциями; условное отнесение к содержанию организационной функции номинационного направления деятельности. Обоснованы приоритетные направления совершенствования правового регулирования организационной деятельности парламентских комитетов. Доказана целесообразность конституционного закрепления полномочий парламентских комитетов номинационно-учредительного характера и их выделения в самостоятельное направление деятельности.

Ключевые слова: организационная функция, сущность, значение, обсуждение, рассмотрение, комитеты, Верховная Рада Украины.

THE ESSENCE OF THE ORGANIZATIONAL FUNCTION OF PARLIAMENTARY COMMITTEES AND ITS ROLE IN THE IMPLEMENTATION OF THE NOMINATION FUNCTION OF THE VERKHOVNA RADA OF UKRAINE

The analysis of the constitutional-legal basis of the organizational function of parliamentary committees is made. Its essence is to create the proper conditions for the effective activity of the committees of the Verkhovna Rada of Ukraine, the realization its legislative and controlling functions, as well as the implementation nominating and representative functions of the Parliament. The peculiarities of organizational activity of parliamentary committees are determined, in particular it is diverse and supporting character; unity and interconnectedness with the legislative and control functions; conditional attribution the nomination direction of activity to the content of the organizational function. The priority directions of improvement of legal regulation of organizational activity of parliamentary committees are substantiated. The expediency of the constitutional consolidation the nominating-institutional powers of parliamentary committees and its isolation into an independent direction of activity was proved.

Key words: organizational function, essence, significance, discussion, consideration, committees, Verkhovna Rada of Ukraine.